

Ivan Dobnik

VZKLIK PESMI

VPRAŠANJA ZA PESEM

Kako izreči sanje, sneg, vonj v njih,
Življenje mrtvih v njih,
ljubljenih, še živali,
kako izreči podobe dreves in
in pokrajin v spominu, ki jih več ni,
neizprosno, petje grlic v nedeljskem jutru,
radijski program tistega leta,
besede očeta, prijateljev,
ki že pokojni živi prihajajo v tvoje sanje,
o kako vse to poimenovati, shraniti,
vklesati z besedo, stavkom, gibom
izvirnosti za vedno, da ne bo
s tvojimi celicami izpuhtelo
kot grlice, oče, drevesa in
vsa poletja, zime, jeseni,
divje nevihte, hladne noči
skrite v dišeča polena, o kako,
kako? O da bi to ostalo, ne jaz,
vsaj drobec, eno samo petje grlice,
očetove oči, visoki jesen, jablane,
ena sama beseda goreča,
roža, zven, spev
ali zadnja molitev, prah za spanje,
zate, ki vedno znova prihajaš
z mojo dušo, ki veš grlico, besedo,
krošnjo, ki preroben nadaljuješ
govorico, ki sanja budna, bolj
budna od sna.

JESENSKO RAZPOLOŽENJE

Že mir v zglavju sameva
 Roke odprte se k mescu selijo
 Nad dolino se vlažen klobuk listja razkriva
 Slasti jesenske poklanja
 V globoki krvi ostra kopita drhtijo
 in med njimi si sam
 Bolj sam kot senca tvoja
 obrnjen k reki še motni od spanja
 Vendar tliš
 Slapovi neba te razvnmajo
 Vetrni meč odrešujoče prepeva
 Z močjo ki ti jo vrača ledu kljubuješ
 zlemu kralju dnevov
 In v tuje sanje počasi odteka
 središče časa ...

PESEM MOJEMU BRATU

reka dotika se tvojega čela
 zvesta odteka med prsti cvetov
 spiva: zima prihaja narahlo
 in v listju pomirja bogove rastlin
 sanjava: temne palme kipijo
 luna med njimi prebira oči
 dišijo ceste kjer se tvoji spevi mir dežja
 na šipah avtomobilov
 obrnejo k jutru: še en dan za reko
 še en večer za prijatelja ki ne spi
 še ena pesem za naju
 ki vztrajno se spuščava
 k beli obali
 dežele iz sanj

VZKLIK PESMI

Pesem je radostna jata kresnic
 Kriči, potem liturgično poje
 Z ostrim umom predira sanje sanj
 Strahovito prodira naprej, s strastnim pokom ljubi planet

če je dan mimo, pesem ni
 V Somaliji ali Indiji, v Bosni ali v peklu
 kjer jo boli, se nemo vojskuje: čaka
 Druga noč: simfonije angelov, ki so ušli verstvom sveta
 Drugi dan: besede iz človeštva, ki njeno grlo posvečajo

ODPOČITI SI NE MOREŠ

Odpočiti si ne moreš
 Za zmeraj si sam v duplini telesa
 Govoreč živalim ali prijateljem v megli
 govoreč sebi ali bratu ki negiben čaka
 tvoje velike pesmi
 Nikoli se ne vrneš
 Davne kretnje ne ponoviš
 Dolge ure dan v noč potaplja
 V jesenskem mesecu streznitve
 Pokljajo zublji samote
 In veter zapušča človeški svet togoten
 Ti ostajaš s knjigo in čelom lačnim
 Med nebotičniki vasi
 Ki se bleščijo biserni v plinasti sapi večera
 Z ognjem ki zažiga
 V neprizanesljivem grizenju
 Nedokončanih bitk
 Ti pesmi ne zapustiš
 Sanje so dolge
 Budne so sanje
 Gledajo te in spodbujajo te
 Zimske kraljice ostrijo tvoje čute
 In val besed preizkuša svojo diamantno moč

HIŠE V VEJEVJU BREZLISTNEM

Hiše v vejevju brezlistnem
 za sklonjenimi glavami ljudi strmijo
 Kar spominja na morski veter
 ali na peščeni zrak meduz alžirske puščave
 kadar popotnika v sanje skelijo
 Dim modrikast z užitkom tava v nema grla
 Onemel dan brez teže

se brezumno upira smrti
 Nobene melodije ni ne klica polnega
 Ni snega ki bi pokrajino ledeno ljubil
 O da bi poskuse polžive zbral!
 Posamezni ptiči se med ostrejši lovijo
 Nemočen sem v dihanje vklet
 Veliko pesem o reševanju duše govorim
 v polnočnih zaklinjanjih
 za tvoje ustne
 še pred tujcem gole